

La boda secreta de Sylvia Plath i Ted Hughes

Per fi, he trobat l'únic home del món fet a la meva mida

Sylvia Plath (<http://www.catorze.cat/noticia/2230/nou/vides/morir>) va néixer el 27 d'octubre del 1932 i va morir l'11 de febrer del 1963. El 16 de juny de 1956 es va casar en secret amb Ted Hughes. La recordem llegint la carta que la núvia va escriure al cap de dos dies per donar la notícia al seu germà Warren.

Foto: Random House

18 de juny de 1956

Estimadíssim Warren:

Els meus dits estan plens d'unes notícies tan sorprenents per transcriure a màquina que gairebé no sé per on començar. Abans de res, hauries de deixar el que tinguis entre mans i seure tranquil, amb un vas de cervesa ben freda i preparar-te per escoltar un gran i miraculós secret: a dos quarts de dues de la tarda, el setze de juny, a la església de Sant Jordi Màrtir de Londres, construïda fa dos-cents cinquanta anys, la teva germana es va convertir en una dona casada! Mrs Sylvia Hughes, Mrs Ted Hughes, Mrs Edward James Hughes, Mrs E. J. Hughes (dona del genial poeta, internacionalment conegut), escull el que més t'agradi. És la pura veritat, i un secret

segellat entre tu, jo, la mare i en Ted. Perquè tornarem a celebrar un altre casament a l'església Unitària de Wellesley el proper juny, amb tu (espero que hi estiguis d'acord) com a padrí d'en Ted, i en Frankie [el tiet de Sylvia] em durà a l'altar. Hi haurà una gran festa per a tots els nostres amics i parents, a qui la mare comunicarà aquesta tardor que en Ted i jo estem compromesos.

Tot això em sembla tan inevitable i lògic, que amb prou feines puc començar a contestar les preguntes que et deus estar fent: per què dos casaments?, per què en secret?, per què tot això? Bé, el cas és que, per fi, he trobat l'únic home del món fet a la meua mida; la mare també ho va comprendre així d'immediat (ella i en Ted es porten molt bé; ell l'estima i la cuida moltíssim) i després de passar tres mesos veient-nos cada dia i fent-ho tot junts, des d'escriure i llegir en veu alta fins a cuinar i passejar, no ens va quedar ni la més lleu ombra de dubte. Els dos estarem units en la pobresa, no tenim diners, i no estem en situació de fer saber a la gent que ens hem casat. Imagina't, jo a Newnham, amb totes aquelles verges victorianes que no entendrien que pugui concentrar-me en els meus estudis estant casada amb un home tan ben plantat i viril; la Fullbright, etc, etc. A més, ell ha aconseguit una feina de professor d'anglès a Espanya, per al proper any; així reunirà diners per viatjar amb mi a Amèrica el juny. Per tant hauré d'estar separats durant tres llargs períodes de vuit setmanes, mentre acabo la meua llicenciatura (he de fer uns exàmens excel·lents). Procuraré poder passar amb ell les cinc setmanes de les vacances de Nadal i de Pasqua. D'aquesta manera el nostre matrimoni està amb consonància amb la nostra situació: és privat, personal, legal, sincer, però limitat, a la seva manera. Ni a ell ni a mi se'ns ha passat pel cap deixar de banda la cerimònia solemne, que serà una espècie de festa popular a Wellesley, on proclamarem la nostra decisió, als quatre vents, amb una cerimònia senzilla, però seguida d'una gran recepció. Llavors també començarem realment a viure junts per sempre. Així que aquesta ens sembla la millor manera.

Mai he viscut d'una forma tan fantàstica i intensa com ara! La mare i jo estem a Cambridge, on passarem cinc dies; en Ted se n'ha anat a casa seva a Yorkshire, on es quedarà dis dies, per deixar allà tot el que tenia a la maleïda habitació dels barris baixos on vivia (i a la qual, gràcies a Déu, espero que no hi hagi de tornar mai). Els tres partirem cap a Londres a la primera hora del dijous 21, per agafar un vol a París (no goso permetre que la mare faci la travessia del canal en vaixell) el 22, on en Ted i jo ens quedarem una setmana amb ella, fins que agafi l'avió de tornada. En Ted s'ha portat fabulosament amb la mare; va arribar el dimecres (no podia dormir ni menjar de tan emocionada que estava de la seva arribada) i en Ted ens va portar a dinar a Schmidt's, un restaurant alemany barat i molt bo. I vam decidir casar-nos mentre la mare estava a Europa aquest estiu, t'explicarem els fabulosos detalls de la nostra lluita per aconseguir una llicència de boda (i de l'arquebisbe de Canterbury, ni més ni menys!), buscant l'església parroquial a què pertanyia en Ted i on, per llei, havia de casar-se, i després, de cop i volta, veure un mossèn al carrer i en Ted que l'assenyala amb el dit dient-me "És ell" i seguir-lo fins a la porta de casa seva i descobrir que, en efecte, ho era.

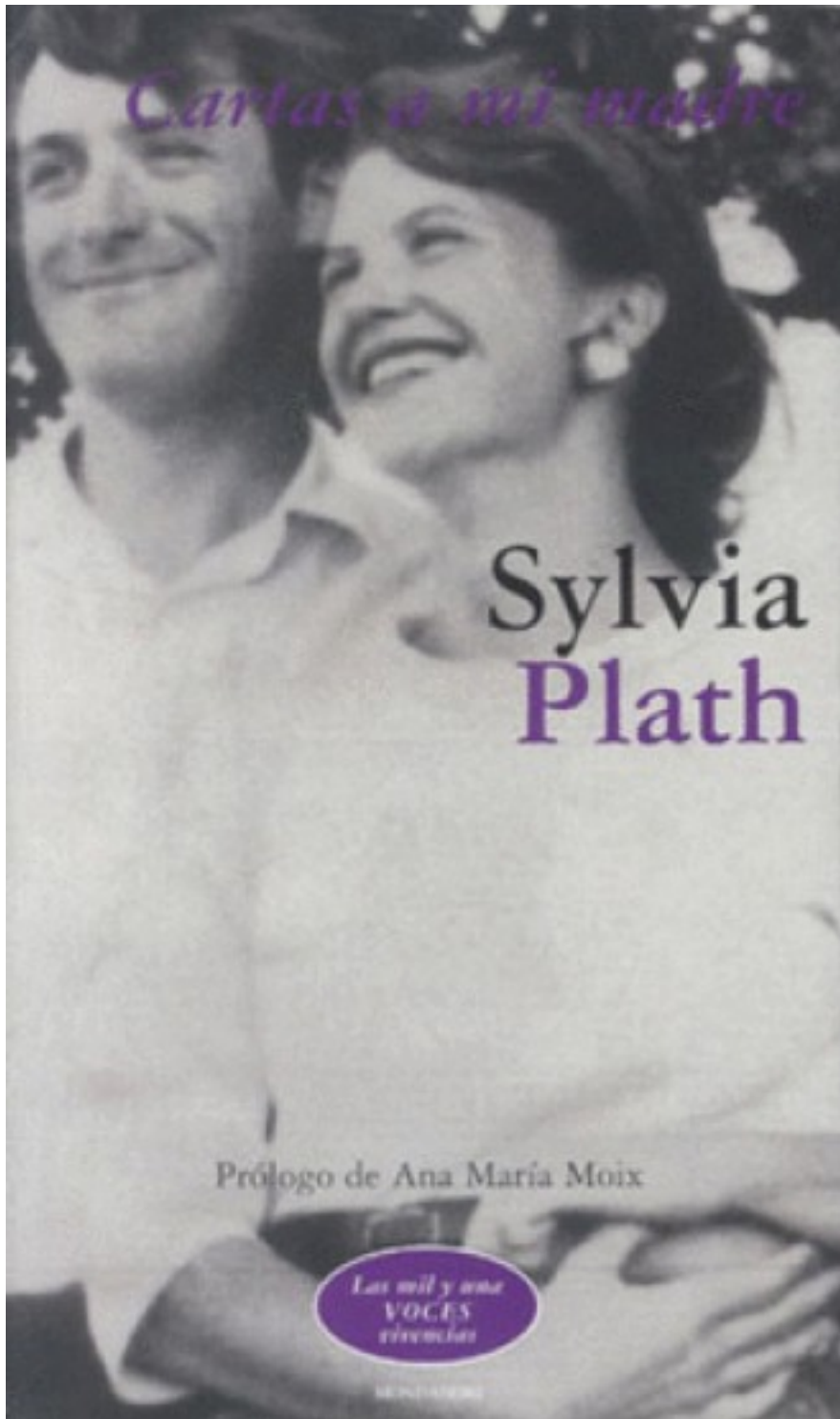
Vam córrer per tota la ciutat de Londres per comprar sabates i pantalons per al meu estimat Ted i les dues aliances matrimonials d'or (mai vaig voler una aliança de compromís) amb els últims diners que ens quedaven. La mare em va oferir un preciós vestit jaqueta de punt de color rosa que havia portat (i que, com si fos per intuïció, mai s'havia posat). Amb aquell vestit i amb una cinta rosa al cabell i una rosa del mateix color a la mà, regal d'en Ted, em vaig trobar dreta a la petita església a mitja llum, mentre a fora plovia, pronunciant les paraules més boniques del món, segellant els nostres vots. Amb el vicari com a testimoni, i el rector, un home gran, que té els ulls molt vius (i que viu just a l'altre costat de la casa on viu Charles Dickens) besant-me la galta i les llàgrimes caient-me dels ulls, em sentia feliç al costat del meu estimat i meravellós Ted. Oh, tu també l'estimaràs.

Té tantes ganes de poder-te conèixer. Així que als ulls del món estem compromesos i has d'ajudar-nos a mantenir aquest gran secret. Quan se'n vagi la mare, el 29 de juny, els dos estarem sols per primera vegada i anirem a passar l'estiu a Espanya. Llogarem una casa a prop del mar, i escriurem i aprendrem castellà.

Ens reunirem amb la mare a Londres, cap al 5 d'agost, i en Ted ens durà (a ella i a mi) a casa de la seva família a Yorkshire (vol que la mare descansi, el viatge que està fent per tants llocs diferents el preocupa i està provant de poder-la convèncer perquè es quedi més temps en un sol lloc, a Àustria, per exemple)... Després ens agradaria reunir-nos amb tu, on vulguis (ens encantaria conèixer Viena, però hauríem de fer autostop, així que seria millors més a prop, Itàlia, França, o Rotterdam, segons on estiguis). Hem de passar com a mínim una setmana junts. Si és més, millor. Diques quan et va bé, i on, qualsevol dia després del 14 d'agost i procurarem organitzar-ho. Escriu-me aquí, a Whistead, fins que t'envii la meva direcció a Espanya... Tinc tants desitjos que coneguis el meu estimat i flamant marit. Per cert, el seu primer poema (que parla de nosaltres de forma al·legòrica!) ha estat acceptat per la revista *Poetry* de Chicago (se suposa que rebrà trenta-quatre dòlars per ell, quan el publiquin). Confiam que als dos ens donin una plaça per ensenyar anglès en alguna universitat de Nova Anglaterra el 1957!

Molts petons, SYLVIA HUGHES

(P.S. - Posa el meu nom de soltera al sobre!)

Cartas a mi madre

© Sylvia Plath
© traducció de Montserrat Abelló i Mireia Bofill
© d'aquesta edició: Grijalbo Mondadori, 1990